

§ 3, saaledes ændret,
vedtoges uden Afstemning.

§§ 4 og 5
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Be-
handling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov
vedrørende personlig Skat til Kommunen.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2625;
Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 1577).

Sagen sattes til Forhandling.

N. P. Nielsen: Jeg skal paa Socialdemokratiets Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Ændringer i den personlige Beskatning til Kommunerne. Som det fremgaar af Bemærkningerne, har der været nedsat et Udvalg, i hvilket de kommunale Organisationer har været repræsenteret, og jeg tror, man har Grund til at sige Indenrigsministeriet Tak, fordi det har forberedt Arbejdet paa denne Maade.

Af de Ændringer, der her foreslaas, er de mest betydningsfulde dem, der vedrører Erhvervsbeskatningen. Det kan jo ikke nægtes, at der mellem Kommunerne indbyrdes er ret betydelige Interesses modsætninger. Det er imidlertid ikke saa mange af Landets egentlige Landkommuner, der berøres af denne specielle Lovgivning; saa vidt jeg kan se paa Grundlag af Oplysninger fra den kommunale Organisation, som jeg har den Ære at være Formand for, er det kun ca. 40—50 Landkommuner, den kommer til at berøre, men for næsten alle Byer fra København til den mindste Købstad ved vi jo, at den vil faa større eller mindre Betydning. Der har imidlertid i begge Grupper af Kommuner været Misfornøjelse med den nugældende Lov, efter hvilken smaa selvstændige erhvervsdrivende bliver meget uretfærdigt behandlet, medens større Skatteydere nyder betydelig Fordel, naar de har taget Bopæl uden for den Kommune, hvor de har deres Erhverv. Man har gennem flere Aar i de paagældende Landkommuner gennem Henvendelser til Indenrigsministeriet, gennem Vedtagelser paa Møder henstillet at faa dette Forhold ændret, medens København og de andre store Byer gennem

deres kommunale Organisation, Købstadforeningen, har udtalt Ønske om en Ændring af Forholdene i deres Interesse. Nu er der gennem det foreliggende Lovforslag, hvad Medlemmerne formentlig har gjort sig bekendt med, gjort Forsøg paa at ændre disse Misforhold, og jeg vil udtale Ønsket om, at det maa lykkes at gennemføre de nye Regler her i Rigsdagen. Det er muligt, at der i dette høje Ting, i det hele taget i Rigsdagen, er Medlemmer, der kan pege paa en anden Løsning. Der har været flere Forslag fremme, men det omtalte Udvalg er endt med at foreslaa det, som nu foreligger her i Lovforslags Form.

Jeg skal gøre nogle faa Bemærkninger om Lovforslagets enkelte Bestemmelser. I Lovforslagets § 1 er der Tale om gifte Kvinder, hvis Mænd opholder sig i Udlandet. Her er et Forhold, som har vakt nogen Fortrydelse og Misfornøjelse. Man har Eksempler paa, at ret velstaaende Folk med betydeligt Erhverv i Udlandet har haft deres Familie boende her i Landet, uden at der, hvad der er slaaet fast ved en Højesteretsdom i 1930, i den nugældende Lov er Hjemmel for at sætte saadanne i Skat til Opholdskommunen. Det har man fundet urimeligt, idet det ofte har været Skatteydere med ret betydelige Indtægter. Det er unaturligt, at ikke disse ogsaa skulde bidrage til de kommunale Goder, der kan være forbundet med at bo i denne eller hin Kommune, eller være med til at bære de fælles Byrder. Det vil under saadanne Forhold være naturligt, at det, som her foreslaaet, er en højere Instans, i dette Tilfælde Indenrigsministeriet, der afgør, om der er Skattepligt.

I § 3, Stk. 1 a, er der sket en Indskrænkning i visse kongelige Personers Skattefrihed, og det tiltræder jeg ganske. Det er sikkert i Overensstemmelse med sund Sans, at kongelige Personer, der nyder kommunale Goder, ogsaa bidrager til disses Opretholdelse.

I § 4 bestemmes, at den Lempelse, der efter Statsskatteoven ydes Enker, automatisk overføres til at gælde Skatten til Kommunen. Saaledes ordner man sig vist i mange Kommuner rundt om i Landet, til Trods for at der ikke er absolut Hjemmel for det, og her foreslaas da denne Praksis fæstnet i Lovsform.

Ifølge § 9, Stk. 2, faar Indenrigsministeriet Hjemmel til at indrømme et højere Fradrag for Børn end 300 Kr. Det tror jeg vil blive paaskønnet i mange Kommuner; hvor Skatteyderne nu ikke kan forstaa den Forskel, der er paa dette Omraade. F. Eks. i Nabokommuner til København har man i